

TONI
PARSONS
JEDAN
PO
JEDAN

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Tony Parsons
MURDER BAG

Copyright © 2014 Tony Parsons

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Dejvidu Morisonu, Bariju Hoju i Kevinu Stilu.
Negde istočno od Sueca.*

Ozbiljan zločin kao što je ubistvo trebalo bi da bude
izazvan snažnim osećanjima.

DŽORDŽ ORVEL, *Propadanje engleskog ubistva*

*„I ništa pokidati neće,
Lanac koji sad nas veže.“*

PESMA VESLAČA KOLEDŽA ITON

Prolog

1988.

KAD SU ZAVRŠILI s njom, ostavili su je s licem zarivenim u madrac, kao da je već mrtva.

Čopor dečaka u podrumskoj sobi, dečaka snažnih kao odrasli i svirepih kao deca, uzeo je ono što je hteo i činilo se da više ništa nije ostalo.

Njihovi glasovi nisu joj se više unosili u lice, cerili se nad njom, tiskali joj se u uho. Sada su dopirali s dugačkog trpezarijskog stola za kojim su pušili, smejali se i čestitali jedan drugom na podvigu.

Majica joj je tu negde. Kad bi samo uspela da se dokopa majice. Nekako je smogla snage da je zgrabi, da je obuče i da se skotrlja s madraca. Ne treba da ostane u ovoj prostori-ji. Puzeći je krenula ka podrumskim stepenicama.

Glasovi za stolom su utihnuli. Lula, pomislila je. Od lule su spori, glupi i pospani. Blagoslovena bila lula.

U ustima je osećala krv i lice ju je bolelo. Sve ju je bolelo. Krv joj se slivala iz nosa u grlo i terala je da guta bljuvotinu.

Stala je, zagrcnula se pa nastavila dalje.

Boleli su je mišići nogu, teški kao olovo. Telo joj nije radilo kako treba. Činilo joj se da nikada više neće raditi kako treba.

Sve je uništeno.

Plakalo joj se od nemoći, ali suzbila je suze, stegnula zube i nastavila polako ka vratima, pedalj po pedalj, ne više, sa svakim pokretom derući kožu laktova i kolena o pod.

Ova soba je puna zla.

Ali ne treba ona da umre noćas.

Ne treba da umre tu.

U početku je mislila da nisu primetili zbog onoga što im je lula učinila. Zato što su od lule bivali sve sporiji i gluplji. Blagoslovena lula. Onda je zastala da se odmori u podnožju stepenica i čula njihov smeh. Podigla je pogled i videla da je svi posmatraju, da su je sve vreme posmatrali.

Neki su joj podrugljivo zapljeskali.

Onaj najgori, onaj debeli koji joj se sve vreme obraćao, nazivao je pogrdnim imenima, uživao u njenim kricima i obeležio je zubima i noktima – najgori skot u tom čoporu skotova – razjapio je usta od zevanja, pokazujući skupe zubne navlake, i rekao: „Ljudi, pa ne možemo tek tako da je pustimo.“

Duboko je udahнула i spustila dlanove na najniži stepenik.

Disala je nekako čudno. Zbog nosa.

Kaplja jarkocrvene krvi pala joj je na nadlanicu.

Prešla je prstima po gornjoj usni i uz ogroman napor podigla se s ruku i kolena na noge, naslonila se na zid i sklopila oči, žudeći za snom.

Bol ju je oživeo.

I strah.

I blizina dečaka.

Jedan je stajao tik uz nju, s izrazom zlobne radosti. Onaj koji ju je prvi oslovio, zaustavio je s osmehom, pretvarao se da je prijatan i doveo je ovamo.

Sada ju je zgrabio za kosu i povukao joj glavu u stranu. Onda se okrenuo, stežući je sve jače, i povukao je od stepeništa nazad u sobu, u tu podzemnu sobu u kojoj ne treba da umre.

Bez ikakve svesne odluke podigla je ruke ka njegovom licu i pritisnula mu palčeve u oči što je jače mogla.

Duboko duboko duboko.

Na njega je red da oseti bol.

Skotovi smrdljivi. Smrdljivi skotovi svi do jednog.

Stajali su tu, pripijeni kao plesni par, on ju je još držao za kosu kad je prikupila svu preostalu snagu da mu zabije prste u te podrugljive plave oči, okrvavljene prste polomljenih noktiju, odjednom opasne dok ga je grabila za gustu crnu kosu tražeći oslonac, hvatala ga za uši, ruka joj je klizila, ponovo ga je uhvatila i gurala prste duboko, onda joj je leva ruka pala kad je uzmakao vrišteći od bola, zamahnuo ka njoj i promašio, ali desni palac još mu je gurala u levo oko dok ju je gurao od sebe, pritiskala je još ključnih sekundu-dve dok odjednom nije osetila da otpor popušta, da joj se prst probija ka njegovom potiljku uz tihi mljackavi zvuk.

Zaurlao je.

Njegov krik je ispunio podrum, ispunio joj glavu, ispunio noć. Skočili su na noge za stolom, ali ostali skamenjeni od krika dečaka koji je upravo ostao bez oka.

Onda je potrčala.

Kako je samo trčala.

Poletela je uz stepenice.

Vrata su bila zaključana iznutra, ali srećom ključ je još bio u bravi, hvala bogu na ključu, nespretno ga je okrenula,

krici su odzvanjali iza nje, i onda se našla na vazduhu zapanjena što je noć već na izmaku.

Koliko dugo su je držali dole?

U daljini je bio put, s druge strane igrališta i maglom obavijenih velikih prečki terena za ragbi.

Potrčala je preko igrališta, magla joj je vlažila lice, bosa stopala klizala su joj se na orošenoj travi, a divne zgrade stare škole dizale su se crne i bezvremene iza nje.

Trčala je ne osvrćući se, očekujući svakog trenutka da začuje glasove, iščekujući da je čopor sustigne i rastrgne na komade.

Ali nisu došli.

S druge strane igrališta bila je mala kamena kuća, slična kolibi drvoseče iz bajke, ali svetla su bila pogašena, pa nije jurnula ka njoj nego prema putu. Ako stigne do puta, neće umreti noćas.

Na pola puta predahnula je uz stativu i usudila se da pogleda iza sebe. Nisu je sledili.

Kožni kaiš lupkao ju je po slabini i setila se da su joj u nekom trenutku natakli pseću ogrlicu i povodac. Strgla je ogrlicu i bacila je.

Usamljeni automobil stajao je na putu s uključenim farovima i motorom.

Neko ju je opazio.

Posrćući je krenula ka tim kolima, mahala, dozivala, vikala da je sačekaju, ne idi ne idi ne idi, trčala je duž žičane ograde tražeći prolaz, pod nogama joj više nije bila vlažna trava igrališta, sada je gazila po asfaltu, onda se provukla kroz rupu u ogradi i potrčala grubim asfaltom puta vičući ne idi, o, molim te, ne idi, i suvozačka vrata su se otvorila i izašao je onaj debeli, onaj najgori od svih, sada se nije smejavao, lice

---

mu se grčilo od ubilačkog besa, i prvi put je shvatila da će sigurno umreti ovde noćas.

Još ih je izlazilo iz kola.

Debeli je otvorio prtljažnik i crna rupa čekala ju je kao otvorena raka.

Jednim delom svesti čula je da neko vrišti na zadnjem sedištu, nešto o oku.

Onaj kog je povredila. Onaj kog je oslepila.

Žalila je što ne može sve da ih povredi. Žudela je da ih sve do jednog oslepi. Sam bog zna da su zaslužili.

Ali bilo je prekasno. Gotova je. Osetila je kako joj slabost i umor prožimaju telo, kako je savlađuju. Oni su pobedili.

Ljutite ruke po njoj, dodiruju je, cede poslednju kap snage iz nje, a onda je ruke dižu s tla i guraju je u prtljažnik.

Hauba se s treskom spustila i ona se izgubila u tami dok su je kola polako vraćala prema veličanstvenoj staroj školi gde će umreti na madracu u podrumu u kom ne treba da umre.

U poslednjim trenucima videla je porodicu koju više neće videti, a iza, kao na putu koji je opazila ali kojim nikad nje išla – videla je sasvim jasno muža kog nikada neće upoznati, svoju nerođenu decu i divan život pun ljubavi koji joj je otet.

Dok ju je duša napuštala, njen poslednji dah bio je krik besa i tuge zbog svega što joj je oteto te noći kad je umrla.

Prvi deo

Oktobar: #pobijšvesvinje

Jedan

ČEKAO SAM ČOVEKA koji planira da umre.

Parkirao sam stari BMW X5 preko puta ulaza u železničku stanicu i popio trostruki espresso gledajući kako žure na posao. Brzo sam ga ispio.

On će uskoro stići.

Stavio sam tri fotografije na komandnu tablu. Na jednoj su bile moje žena i ćerka. Na ostale dve čovek koji planira da umre. Jedna je bila iz pasoša, a druga crno-beli kadar sa snimka neke interne televizije.

Stavio sam fotografiju moje porodice u novčanik, novčanik u unutrašnji džep kožne jakne. Onda sam na komandnu tablu lepljivom trakom pričvrstio dve fotografije čoveka koji planira da umre.

Motrio sam na ulicu.

Parkirao sam se leđima ka stanici kako bih gledao na prepunu ulicu. Obasjavalo ju je slabašno jesenje sunce nalik izbledelej uspomeni na dane leta. Sto metara dalje devojka obučena za teretanu gledala je u izlog prodavnice novina, a

veliki nemački ovčar strpljivo je sedeo pored nje na labavom povocu i posmatrao je inteligentnim očima, potpuno spokojan usred jutarnje gužve.

„Divan pas“, rekao sam.

Žena se nasmešila i u odgovor počela psa iza ušiju, a onda sam čuo muški glas, mada se nije obraćao meni.

„Delta Jedan, prijem dobar.“

Čuo sam i ostale glasove kako proveravaju prenos drugih radio-signala, a iz tog ćaskanja tokom prismotre izbijao je proračunati spokoj koji policija priziva u trenucima krajnje napetosti, kao pilot koji se obraća putnicima kad mu se zapale svi motori. Nema razloga za brigu, narode.

Potražio sam na ulici kamion s osmatračima i policajce u civilu, ali bili su predobri u svom poslu. Video sam samo ženu s prelepim nemačkim ovčarom.

„Delta Jedan?“, rekao mi je nadzornik prismotre. „Vidimo te i čujemo te, Makse. Ti rukovodiš akcijom. Čekamo tvoju pozitivnu vizuelnu identifikaciju kad Bravo Jedan uđe u zonu hvatanja. Ostani u kolima.“

Bravo Jedan je bio čovek koji planira da umre.

„Primljeno“, rekao sam.

Onda sam čuo poznat glas.

„Detektive Vulfe, ovde načelnica.“

Detektiv načelnik Elizabet Svajer. Moj šef.

„Izvolite, gospođo“, rekao sam.

„Srećno, Vulfe“, rekla je. Onda sam čuo osmejак u njenom glasu kad je nastavila zarad ostalih. „Čuo si. Ostani u kolima. Pusti velike momke da nose teret.“

Zurio sam na ulicu. Još malo.

„Razumem, gospođo“, rekao sam, učtivo i spokojno kao nemački ovčar.

Kad bih pomerio ogledalo, video bih masivnu viktorijansku fasadu staničnog hotela. Ličila je na zamak iz bajke, tornjevi i šiljci dizali su se u plavo nebo puno belog pramenja oblaka. Trepnuo sam i vratio se u sadašnji trenutak. Nisam video velike momke, ali u zgradi stanice ih je bilo dovoljno da otpočnu omanji rat.

Negde iza zavesa i draperija čekala je SCO-19, naoružana jedinica Metropolitenske policije. Svaki njen pripadnik imao je automatsku pušku *Hekler i Koh G-36* i dva pištolja glock SLP kalibra 9 mm. Naprezao sam oči, ali i dalje ih nisam video.

Tu su sigurno i jedinica za uklanjanje eksplozivnih naprava pozajmljena od Kraljevskog ratnog vazduhoplovstva, pregovarači i stručnjaci za hemijsko i biološko oružje. Tu je i neko da poručuje pice. Imali smo povrh svega još dvadesetak ljudi oko stanice, ali ja sam i dalje video samo ženu i psa. Časkanje preko radija se nastavljalo.

„Sve jedinice, javite se. Eho Jedan?“

„Bez promena.“

„Viktor Jedan.“

„Ništa.“

„Tango Jedan?“

„Kontakt“, rekao je ženski glas.

Komadić plastike u mom uhu prvi put učuta.

„Vidim Bravo Jedan“, rekao je isti glas. „Kontakt.“ Usledila je jeziva tišina. „Mogući“, rekla je, „ponavljam, mogući kontakt.“

Glas nadzornika prisмотрe bio je sada napetiji.

„Mogući kontakt“, rekao je. „Proveravamo. Ostanite u pripravnosti.“

Onda ponovo ženski glas, prožet sumnjom.

„Mogući kontakt. Crveni ranac. Prolazi pored Britanske biblioteke. Nastavlja pešice ka istoku prema stanici. Približava se zoni hvatanja.“

„Delta Jedan?“

„Primljeno“, rekao sam ja.

„Okončano.“ Tango Jedan je saopštila da je izgubila vizuelni kontakt s metom. Pogledao sam dve fotografije zalepljene za moju komandnu tablu. Nisam morao jer sam tačno znao kako izgleda, ali ipak sam pogledao još jednom. Onda sam se vratio ulici.

„Ne vidim ga“, rekao sam.

Čuo sam užurbaniji glas. Opet ženski. Policajka sa psom. Gledao sam kako joj se miču usta.

„Ovde Viski Jedan, Viski Jedan. Imam mogući vizuelni kontakt. Bravo Jedan nailazi. Dvesta metara. S druge strane ulice. Ka istoku. Crveni ranac. Mogući kontakt.“

Bujica glasova i oštar zahtev za tišinu.

„Mogući. Provera. Provera. Sve jedinice u pripravnost. Delta Jedan, pripremi se.“

Onda su svi učutali, čulo se samo statičko pucketanje. Čekaju mene.

U prvi mah sam ga prevideo.

Toliko je bio drugačiji.

Brzo sam pogledao fotografije na komandnoj tabli. Uopšte nije ličio na njih.

Crna kosa postala je svetlosmeđa. Retke brade nije bilo. Ali to nije sve. Lice mu se izmenilo. Popunilo se, nabreklo je, činilo se da nije njegovo.

Ali jedno je ostalo isto.

„Delta Jedan?“

„Kontakt“, rekao sam.

Crveni ranac bio je isti kao na jednoj fotografiji s moje komandne table, na onoj s bezbednosne kamere snimljenoj onog dana kad je kupio vodonik-peroksid u prodavnici hemikalija na veliko.

Nosio je taj crveni ranac kad je na kolicima dogurao četrdeset četredeset litara izbeljivača za kosu do blagajne. Nosio ga je kad je odbrojao petsto pedeset funti u novčanicama od pedeset. Nosio ga je kad je istovario kombi u iznajmljenoj garaži u kojoj je onespособio bezbednosne kamere. Nemo-guće je bilo da ne prepoznam taj crveni ranac.

Takav ranac biste poneli na osvajanje Mont Everesta. Veliki i crven – bezbednosna crvena, tako zovu tu boju. Ali lice mu nije bilo isto. To me je zbunilo. I trebalo je da me zbuni. Lice mu je bilo napumpano nečim. Planirao je da ode u smrt s tuđim licem.

Ali sada sam video. Nije bilo sumnje.

„To je on“, rekao sam. „Kontakt. Uradio je nešto sa sobom, ne znam, nešto s licem. Ali to je on. Kontakt. Potvrđujem vizuelnu identifikaciju. Kontakt.“

„*Snajper Jedan u dometu*“, rekao je glas, i tek tada sam s druge strane ulice video strelce, tri prilike na krovu iznad otrcanog niza restorana i prodavnica. Oružje im je svetluca-lo na suncu. Policijski snajperisti zauzimaju položaj.

Oni su naše poslednje sredstvo za slučaj da sve krene nao-pako. A već je sve kretalo naopako.

„*Snajper Dva u dometu, ali nemam čistu liniju vatre. Gužva je.*“

Čovek s crvenim rancem stade na drugoj strani ulice da sačeka zeleno svetlo na semaforu. Saobraćaj je tutnjao pored njega, a u razmacima se na trenutak pojavljivao njegov crve-ni ranac. Dodirnuo sam slušalicu. Odjednom mi niko ništa nije govorio.

„To je naš čovek“, rekao sam. „Identifikacija pozitivna. Kontakt. Kontakt. Prijem.“

Zeleno svetlo se upalilo i saobraćaj je preko volje stao. Pešaci su krenuli preko ulice. Čovek sa crvenim rancem pošao je s njima. Govorio sam jasno i razgovetno.

„Ovde Delta Jedan, potvrđujem kontakt. Meta prilazi zoni hvatanja. Da li me čujete? Prijem.“

I ništa osim pucketanja u odgovor.

A zatim: „*Mogući kontakt. Proveravamo. Budite u pripravnosti.*“

Zatresao sam glavom i zaustio da progovorim kad je spokojni glas načelnice Svajer rekao: „*Negativno, Vulfe. To nije on. Negativno. Obustavi.*“

Zatim glas nadzornika prismotre.

„*Negativno. Obustavi. Sve jedinice ostav.*“

Svetlo na semaforu se promenilo.

Čovek s crvenim rancem prešao je ulicu.

Išao je ka železničkoj stanici.

„Šta očekujete, da nosi burku?“, rekao sam ja. „To je Bravo Jedan. To je meta. To je naš čovek. Lice mu je...“

„*Nemamo vizuelnu identifikaciju*“, rekao je nadzornik. „*Nemamo pozitivnu identifikaciju, Delta Jedan.*“

Zatim Svajerova.

„*To nije on*“, rekla je. „*Ućuti, Vulfe.*“ Sada vrlo čvrsto. „*Imao si zadatak. Obavljen je. Dalja dejstva su nepotrebna. Sve jedinice ostav. Negativno. Obustavi. Hvala svima.*“

Masa je usporila ispred stanice spajajući se s bujicom koja je stizala od Kings krosa. Procenio sam da imam minut da ga zaustavim pre nego što nestane u stanici. Kad stigne na perone ili na stanicu metroa, možda i u samoj stanici, čovek s crvenim rancem jednostavno će sklopiti ruke i svet će odleteti u vazduh.

Struja iz baterije koju je verovatno već držao u jednoj ruci poteći će u jednostavnu utičnicu. Iz utičnice će proći u dve žice i u taj crveni ranac, neupadljivo razrezan s obe strane – u kom će prilagođena sijalica aktivirati detonator smešten u malu cev. Detonator će pak aktivirati glavni naboj, vodonik-peroksid

---

koji je platio s jedanaest novčanica od pedeset funti kao što sam video na snimku bezbednosne kamere.

Tada je kupio i dosta čeličnih eksera od petnaest centimetara. Baš dosta. Njih je zalepio spolja po glavnom naboju kako bi naneo dovoljno jada da potraje stotinama života.

Ako naboj eksplodira.

Ako je toliko pametan.

Ako nije nešto zabrljao.

Proguta sam vrelu gorku knedlu.

„Grešite“, rekao sam. „To je on. Kontakt.“

Bio sam u njegovoj unajmljenoj garaži. Video sam stotine praznih boca izbeljivača za kosu. Gledao sam snimke od dana kad ih je kupio dok mi se oči nisu upalile.

Nisu mi trebale fotografije zalepljene na komandnu tablu. Znao sam ga. Bio mi je u glavi.

Ne može se sakriti od mene.

„Sve jedinice, obustavi“, govorio je proračunato spokojni glas. „Čuješ li me, Delta Jedan?“

„Ne“, rekao sam. „Gubiš mi se.“

Trideset sekundi.

Usred te mase, okružen tolikim oružjem, bio sam sâm protiv čoveka koji planira da umre.

Jednom sam bio na predavanju na Policijskoj akademiji u Bramshilu – Oksfordu i Kembridžu višeg policijskog obrazovanja.

Jedan agent FBI-ja doleteo je da nam pomogne u borbi protiv terorizma. Divio sam se belini njegovih zuba. Bili su to veoma lepi zubi. Krajnje američki zubi. No još jači utisak na mene je ostavilo to što je agent dobro znao svoj posao.

Bleskajući zubima, rekao nam je da je FBI uočio dvadeset pet oblasti ugroženih terorističkom aktivnošću. Nije baš

bilo od A do Ž, ali bilo je blizu, od A do S, od aerodroma do salona za tetovažu.

Zapravo sve.

Federalac je takođe rekao kako bi mogući teroristi mogli da izgledaju.

Zapravo bilo kako.

Polaznici tečaja, najbolji i najpametniji policajci predviđeni za brzo napredovanje, novi naraštaj Kriminalističke policije, mladi, čvrsti i pametni, samo što se nisu upišali od smeha. No, za razliku od njih, ja to predavanje nisam smatrao beskorisnim. Upravo obrnuto. Zato što sam upamtio prvi pokazatelj na agentovom spisku. *Osumnjičeni je znatno izmenio svoj izgled.* Iako su se moje kolege smeškale i kolutale očima, meni se činilo da je to bilo važno naglasiti. Ne treba prevideti ono što je očigledno. Ne treba očekivati da će sumnjivac izgledati kao na fotografijama i snimcima bezbednosnih kamera. Treba se pripremiti na mogućnost da izgleda kao neko drugi.

Federalac je mogao da spomene još nešto. Osumnjičeni koji znatno promeni svoj izgled verovatno se neće truditi da nabavi novi ranac.

„Isti ranac“, rekao sam otvarajući vrata automobila. „Kao na snimku. Crveni ranac. Kao kad je kupio materijal. Crveni ranac. Sve vreme. To je taj crveni ranac. I to je on.“

„Ne smeš ovde da parkiraš, drugar“, rekao je afro-kokni glas kroz moj prozor, a ja sam poskočio kad sam čuo glas koji nije dopirao odnekud iz moje glave.

Saobraćajac mi je pisao kaznu. Izašao sam iz kola. Bio je to visok čovek sa zapadnoafričkim plemenskim ožiljcima na obrazima; ipak je ustuknuo očekujući nevolje. Pogledao sam pored njega i video čoveka s crvenim rancem. Masa se proredila.

Spremao se da uđe u stanicu.

Petnaest sekundi.

Onda sam čuo glas u glavi.

„Ovde načelnica Svajer. Vulfe, vrati se u kola, jebote!“

Svaki privid spokojsva je nestao.

Oklevao sam trenutak.

Onda sam se vratio u kola.

Saobraćajac mi je podvukao kaznu pod brisač. Zatresao sam glavom i pogledao u ogledalo. Čovek s crvenim rancem bio je tačno iza mene, stajao pred glavnim ulazom u stanicu. Masa se razilazila. Ništa ga nije sprečavalo da uđe. Ali zastao je tačno pred stanicom.

Govorio je nešto sam sebi.

Ne.

Molio se.

Deset sekundi.

Čovek s crvenim rancem krenuo je napred.

Pet sekundi.

Ubacio sam menjač u rikverc i okrenuo se u sedištu.

Četiri sekunde.

Nagazio sam gas do daske.

Kola su pojurila unazad a ja sam zurio u čoveka s crvenim rancem leteći ka njemu. Jednom rukom sam se uhvatio za suvozačko sedište, a drugom sam pritiskao sirenu da rasteram prolaznike.

Nije se ni makao.

Ali pogledao me je u oči dok je stari BMW hrlio ka njemu; prekinuo je molitvu.

Tri sekunde.

Automobil se zario u njega, udario ga tik iznad kolena i smrskao mu butne kosti dok mu je trup leteo napred na prtljažnik. Licem je razbio zadnje staklo, a zadnje staklo razbilo mu je lice.

Onda ga je sila udara bacila unazad u zid od crvene viktorijanske cigle i potiljak mu je eksplodirao kao rovito jaje pod udarcem malja.

Dve sekunde.

Ubacio sam menjač u brzinu i pojurio nazad preko platoa do saobraćajca, koji je zurio u mene skamenjen, otvorenih usta, još držeći aparat za izdavanje kazni.

Ubacio sam menjač u rikverc, spreman da se vratim.

Ali nije bilo potrebe.

Nula.

Polako sam izašao iz kola.

Ljudi su vrištali. Neki su bili prolaznici. Neki su bili glasovi u mojoj glavi. Pas je izbezumljen lajao, sve bliži.

Jedan glas u mojoj glavi urlao je o kršenju pravila i o ubistvu.

„Vulfe!“

Svajerova.

Izvukao sam slušalicu iz uha i bacio je.

Čovek s crvenim rancem sedeo je uza zid od cigle i zurio u mene s potpuno zbunjenim izrazom na uništenom licu. Jedna ruka još mu se trzala od iznenađenja nagle smrti. Obe ruke bile su mu prazne.

Nisam očekivao da će mu ruke biti prazne.

Odjednom su se pojavili naoružani ljudi sa fantomkama. Uperili su oružje u mrtvaca. Glokove SLP kalibra 9 mm. Automatske puške *Hekler i Koh*. Onda sam video da neki ciljaju u mene.

„On je bio meta“, rekao sam.

Svuda su bili naoružani pripadnici SCO-19. Prolaznici su trčali i tražili zaklon. Mnogi su vikali jer ovi naoružani ljudi uopšte nisu ličili na policajce. Nosili su kevlarske pančire. Na ramenima su imali metalne karabinere da ih lakše

---

odvuku ako padnu. Crne fantomke imale su proreze za oči i usta. Ličili su na paravojne pljačkaše banaka.

Misli se da oni fantomke nose kako bi zaštitili identitet, ali ja sam znao da ih nose kako bi ulivali strah.

I uspevalo im je.

Vikali su u primopredajnike zakačene tik iznad srca. Maskirana lica vikala su mi da legnem na stomak i ne mrdam. *Odmah. Odmah. Odmah. Lezi odmah!*

Izvadio sam službenu legitimaciju iz džepa farmerki i dobacio im je. Podigao sam ruke. Ali nisam hteo da kleknem zbog njih. Nisam želeo da legnem na stomak. Nastavio sam prema čoveku na tlu.

Zato što sam morao da saznam jesam li bio u pravu.

Poslednja prilika! Lezi smesta!

Čučnuo sam iznad mrtvacu na zemlji i video da mu udar nije razbio potiljak. Potiljka nije bilo.

Velika lokva sveže krvi već se širila po pločniku.

Svuda naokolo odjekivali su krici užasa i besa. Pas je bio toliko blizu da sam ga nanjušio, toliko se primakao da sam mu osetio dah.

Krajičkom oka video sam neobične zatupaste pištolje upe-rene u mrtvacu na tlu i u mene. Bili su otkočeni.

Ali ovo je naš čovek, zar ne?

Čučnuo sam iznad njega.

I začuđeno sam pogledao svoje ruke.

Bile su umrljane krvlju mrtvog čoveka.

Ali nisu se tresle dok sam otvarao crveni ranac i gledao šta je u njemu.